

[Jørgen Jensen.]

mindre bekosteligt både for det offentlige og for det private erhvervsliv, og det kan jeg fuldt ud tilslutte mig.

Det er nævnt i bemærkningerne til lovforslaget, at vi jo er ved at nedlægge en lang række af toldkammerne rundt omkring i provinsen og tjenestesteder i København. Det er sikkert en nødvendig tendens, der her gør sig gældende, men jeg vil gerne understrege, at jeg kan godt forstå, at det mange steder i provinsen kan gøre lidt ondt, når man hidtil har haft et toldkammer, at man ikke har det mere, men må nøjes med, skal vi sige, en telefonisk forbindelse.

Jeg vil imidlertid gerne complimentere finansministeren for den udmærkede redegørelse, der er givet i bemærkningerne for, hvorledes toldvæsenet mener, at de kan klare publikumsadministrationen og -ekspeditionen mindst lige så hensigtsmæssigt for fremtiden, som hidtil.

Jeg kan slutte med at sige, at jeg på ingen måde er bange for at give finansministeren de bemyndigelser, som han anmoder om i dette lovforslag. Jeg henleder også opmærksomheden — ikke ministerens, men folketingets medlemmers — på, at der er visse problemer med hensyn til at lade forsøgene strække sig over så lang tid, at man også giver en vis kredit med betalingen af told og afgifter. Men jeg forstår, at finansministeren selv har dette for øje og i den kommende bekendtgørelse vil sørge for, at der ikke sker nogen forskelsbehandling på dette område.

Holmberg: Jeg har set, at vor høje formand her i folketinget har ønsket korte taler, og det skal jeg for mit vedkommende ved denne lejlighed, ved første behandling af finansministerens forslag, gerne efterkomme, for jeg mener egentlig, at det er et forslag, som egner sig bedst til udvalgsbehandling. Det er jo en bemyndigelseslov til forsøg med en ny form for toldbehandling, og jeg kan ikke se andet, end at det må være rigtigt med det forsøg.

Der er naturligvis ingen tvivl om, at der vil komme til at gå stærk diskussion om forslaget her. Jeg tænker på de byer, der mister deres toldkammer. Det er naturligvis klart, at når de mister deres toldkammer, må vi sørge for, at befolkningen ikke

bliver ringere betjent. Men jeg tror egentlig, at netop på dette område er der store muligheder for forenkling. Meningen med forslaget er jo bl. a. at skabe grundlag for en bred sagsudlægning fra den centrale toldforvaltning i København til lokale forvaltningsenheder i provinsen, altså større selvstændighed for disse og hermed en bedre betjening af publikum, og det må være et skridt i den rigtige retning.

Der er mange enkeltheder i forslaget, som vi meget gerne ser nærmere på i et udvalg, men vi tilsiger velvillig behandling af forslaget.

Helge von Rosen: Dette forslag har det radikale venstres fulde sympati.

Jeg har ingen bemærkninger til selve forslaget, ud over, at det måske trænger til nærmere kommentarer fra ministeren, eventuelt under udvalgsbehandlingen, at bemyndigelsen til at fastsætte regler for toldbehandling ikke er gjort tidsbegrænset. Så vidt jeg har kunnet se, er der ikke noget i bemærkningerne, som belyser dette spørgsmål, kun i bilaget en omtale af, at selve omorganiseringen, der formentlig følger efter forsøgsperioden, tænkes gennemført over en periode på 5 år.

De tanker, som er skildret i bilaget om rationaliseringen — det meget udførlige bilag — virker overordentlig tiltalende. De ligger på linje med forenklingsbestrebelse, som i en årrække har været god latin i erhvervslivet, for at spare arbejdsindsats og omkostninger og derved forbedre konkurrenceevnen. Jeg har lagt mærke til, at rationaliseringen har det dobbelte sigte at forenkle såvel toldvæsenets som publikums arbejde ved toldbehandling, og at det oven i købet påregnes, at der kan ydes publikum en bedre service på væsentlige områder, bl. a. gennem kortere ekspeditionstid; det sidste siges også at være hårdt tiltrængt.

På et enkelt punkt forekommer optimismen mig vel stor, idet man går ud fra, at decentraliseringen med overføring af arbejdsopgaver fra den centrale toldforvaltning i København til distriktstoldkammerne vil give disse større erfaring og indsigt, uden at man tilsyneladende samtidig hæfter sig ved det uundgåelige minus, som kan komme til at ligge i manglende ensartethed i afgørelserne. Det er vel et tilfælde, hvor man